

Për mëkatet tua

Krishti vuajti një herë për mëkatet, të drejtët për të padrejtët në mënyrë që t'i çonte njerëzit te Zoti (1Pj 3:18). Ai është shëlbimi për mëkatet e të gjithë botës (1 Gjonit 2: 2), duke thyer barrierën e armiqësisë që ekzistonte midis Zotit dhe njerëzve. Pasi të lirohet nga dënimi i Adamit, njeriu është në gjendje të bëjë vepra të mira, sepse ato bëhen vetëm kur dikush është në Zot (Is 26:12; Gjoni 3:21).

Për mëkatet tua

Kam lexuar një fragment nga Predikimi Nr. 350, nga Dr. Charles Haddon Spurgeon, nën titullin “Një e shtënë e drejtuar drejt vetvetes” dhe nuk mund të mos komentoja një thënie në predikim.

Fjala e fundit e predikimit më tërhoqi vëmendjen, e cila thotë: *“Krishti u ndëshkua për mëkatet tua para se të kryheshin”* Charles Haddon Spurgeon, fragment nga predikimi nr 350 “Një e shtënë e sigurt në vetë-drejtësi”, marrë nga interneti.

Tani, nëse Dr. Spurgeon konsideronte tekstin biblik që thotë se Jezusi është ‘qengji që u vra që nga themelimi i botës’, në fakt ai duhet të theksojë se Krishti vdiq para se mëkati të futej në botë (Zbul. 13: 8; Rom 5:12). Sidoqoftë, ndërsa ai pretendon se Jezusi u ndëshkua para se të kryhej mëkati i çdo të krishteri individualisht, unë e kuptoj që Dr. Spurgeon nuk i referohej vargut 8, kapitulli 13 i Librit të Zbulesës.

Krishti u ndëshkua për mëkatin e gjithë njerëzimit, por kush e kreu veprën që çoi gjithë njerëzimin të ishte nën mëkat? Tani, nga Shkrimet e Shenjta ne e kuptojmë që mëkati vjen nga fyerja (mosbindja) e Adamit, dhe jo nga gabimet e sjelljes që bëjnë

njerëzit.

Ndëshkimi që solli pagën nuk ishte për shkak të gabimeve të sjelljes të bëra individualisht ‘, pasi të gjithë njerëzit janë krijuar në kushtet e tjetërsimit nga Zoti (mëkatarët). Krishti është qengji i Zotit që vdiq para themelimit të botës, domethënë qengji u ofrua para se të ndodhte fyerja e Adamit.

Dënimi që i ra Krishtit nuk është për shkak të sjelljes së njerëzve (mëkateve të bëra), por për shkak të fyerjes së Adamit. Në Adam, njerëzit u bënë mëkatarë, pasi me anë të një vepre erdhi gjykimi dhe dënimi për të gjithë njerëzit, pa përjashtim (Rom. 5:18).

Nëse mëkati (gjendja e njeriut pa Zotin) lind nga sjellja e njerëzve, që drejtësia të vendoset, domosdoshmërisht shpëtimi do të ishte i mundur vetëm përmes sjelljes së njerëzve. Do të kërkohej që burrat të bënin diçka të mirë për të zbutur sjelljen e tyre të keqe, megjithatë, nuk do të ishte kurrë “e justifikuar”.

Por mesazhi i ungjillit tregon se me fyerjen e një njeriu (Adamit) të gjithë u dënuan me vdekje, dhe vetëm nga një njeri (Krishti, Adami i fundit) dhurata e hirit të Zotit ishte e tepërt për shumë (Rom. 5:15). Kur Jezusi vdiq për mëkatet tona, ndodhi një zëvendësim akti: ndërsa Adami nuk iu bind, Adami i fundit ishte i bindur deri në provë.

Fjalja e fundit e fragmentit nga predikimi i Dr. Spurgeon tregon se nuk konsiderohej se:

- Të gjithë njerëzit janë mëkatarë sepse babai i parë i njerëzimit (Adami) mëkatoi (Is 43:27);
- Që të gjithë njerëzit të formohen në paudhësi dhe të ngjizen në mëkat (Ps 51: 5);
- Që i gjithë njerëzimi është larguar nga Zoti që nga nëna (Ps 58: 3);
- Që të gjithë njerëzit kanë gabuar që kur kanë lindur (Ps 58: 3), sepse ata hynë nga një derë e gjerë që jep

mundësi për një shteg të gjerë që të çon në humbje (Mt 7:13 -14);

- Se ngaqë u shitën si skllav të mëkatit, askush nuk bëri shkelje sipas shkeljes së Adamit (Rom. 5:14);
- Se njeriu më i mirë është i krahaseshëm me një gjemb, dhe i drejti është më i keq se një gardh ferrash (Mk 7: 4);
- Që të gjithë njerëzit kanë mëkatuar dhe nuk kanë arritur lavdinë e Perëndisë për shkak të dënimit të vendosur në Adam;
- Që nuk ka asnjë të drejtë, askush midis pasardhësve të Adamit (Rom. 3:10), etj.

Çfarë të mire apo të keqe bën një fëmijë në barkun e nënës së tij për tu konceptuar në mëkat? Çfarë mëkati bën një fëmijë për të ecur 'gabim' që kur lindi? Kur dhe ku të gjithë burrat humbën dhe u bënë të ndyrë së bashku? (Rom. 3:12) A nuk ishte humbja e njerëzimit përmes fyerjes së Adamit?

Në Adamin të gjithë njerëzit u bënë të ndyrë së bashku (Ps 53: 3), sepse Adami është dera e gjerë përmes së cilës hyjnë të gjithë njerëzit në lindje. Lindja sipas mishit, gjakut dhe vullnetit të njeriut është dera e gjerë përmes së cilës hyjnë të gjithë njerëzit, largohen dhe së bashku bëhen të papastër (Gjoni 1:13).

Cila ngjarje ka bërë që të gjithë burrat 'së bashku' të bëhen të papastër? Vetëm shkelja e Adamit shpjegon faktin që të gjithë njerëzit, në të njëjtën ngjarje, bëhen të papastër (së bashku), pasi është e pamundur për të gjithë burrat e moshave të panumërta të kryejnë të njëjtën veprim së bashku.

Mendoni: A vdiq Krishti sepse Kaini vrau Abelin, apo vdiq Krishti për fyerjen e Adamit? Cila nga ngjarjet e kompromentoi natyrën e gjithë njerëzimit? Akti i Kainit apo ofendimi i Adamit?

Vini re se dënimi i Kainit nuk vjen nga akti i tij kriminal,

ai buron nga dënimi në Adam. Jezusi demonstroi se ai nuk erdhi për të dënuar botën, por për ta shpëtuar atë, pasi do të ishte kundërproduktive të gjykohej ajo që tashmë është dënuar (Gjoni 3:18).

Krishti u ndëshkua për shkak të mëkatit të njerëzimit, megjithatë, mëkati nuk i referohet asaj që bëjnë njerëzit, përkundrazi thotë për veprën që solli gjykim dhe dënim për të gjithë njerëzit, pa dallim.

Veprimet e njerëzve nën zgjedhën e mëkatit quhen gjithashtu mëkat, pasi kushdo që mëkaton, mëkaton sepse ai është skllav i mëkatit. Pengesa e ndarjes midis Zotit dhe njerëzve u krijua përmes fyerjes së Adamit dhe për shkak të veprës në Eden, nuk ka asnjë midis bijve të njerëzve që të bëjë mirë. Pse nuk ka njeri që bën mirë? Sepse të gjithë kanë humbur dhe së bashku janë bërë të papastër. Prandaj, për shkak të ofendimit të Adamit, gjithçka që bën një njeri pa Krishtin është e papastër.

Kush nga të papastrat do të heqë atë që është e pastër? Askush! (Puna 14: 4) Me fjalë të tjera, nuk ka askush që bën mirë, sepse të gjithë janë skllav të mëkatit.

Tani skllavi i mëkatit bën mëkat, pasi gjithçka që bën i përket pronarit të tij me të drejtë. Veprimet e shërbëtorëve të mëkatit janë mëkatore sepse ato bëhen nga skllëvërit për të mëkatuar. Kjo është arsyeja pse Zoti i ka liruar ata që besojnë se janë shërbëtorë të drejtësisë (Rom. 6:18).

Nga ana tjetër, fëmijët e Zotit nuk mund të mëkatojnë sepse kanë lindur nga Zoti dhe fara e Zotit mbetet në ta (1 Gjonit 3: 6 dhe 1 Gjonit 3: 9). Kushdo që bën mëkat është nga djalli, por ata që besojnë në Krishtin i përkasin Perëndisë (1 Kor 1:30; 1 Gjon 3:24; 1 Gjon 4:13), pasi ata janë tempulli dhe vendbanimi i Shpirtit (1 Gjonit 3: 8))

Krishti u shfaq për të shkatërruar veprat e djallit (1 Gjonit 3: 5 dhe 1 Gjonit 3: 8), dhe të gjithë ata që kanë lindur nga

Perëndia qëndrojnë në Të (1 Gjonit 3:24) dhe në Perëndinë nuk ka mëkat (1 Gjoni 3: 5). Tani nëse nuk ka mëkat në Zot, rrjedh se të gjithë ata që janë në Zot nuk mëkatojnë, pasi ata ishin të lindur nga Zoti dhe fara e Zotit mbetet në to.

Një pemë nuk mund të japë dy lloje frutash. Kështu, ata që kanë lindur nga fara e Zotit nuk mund të japin fryte për Perëndinë dhe djallin, ashtu si është e pamundur që një shërbëtor t'u shërbejë dy zotërve (Luka 16:13). Çdo bimë e mbjellë nga Ati jep shumë fryt, por jep fryt vetëm për Perëndinë (Isaia 61: 3; Gjoni 15: 5).

Pasi të vdesë për mëkat, mjeshtri i vjetër, i takon njeriut të ringjallur që t'i paraqitet Zotit si i gjallë nga të vdekurit, dhe anëtarët e trupit të tij si një instrument i drejtësisë (Rom. 6:13). Gjendja 'e gjallë' e të vdekurve fitohet me anë të besimit në Krishtin, përmes rigjenerimit (lindjes së re). Përmes lindjes së re, njeriu bëhet i gjallë nga të vdekurit dhe mbetet, pra, që vullnetarisht t'i paraqesë Zotit anëtarët e trupit të tij si një instrument i drejtësisë.

Mëkati nuk mbretëron më, pasi nuk ka më sundim mbi ata që besojnë (Rom. 6:14). I krishteri duhet t'u ofrojë anëtarëve të tij t'i shërbejnë drejtësisë, domethënë t'i shërbejnë Atij që i shenjtëroi, pasi Krishti është justifikimi dhe shenjtërimi i të krishterëve (Rom. 6:19; 1Ko 1:30).

Krishti vuajti një herë për mëkatet, të drejtët për të padrejtët në mënyrë që t'i çonte njerëzit te Zoti (1Pj 3:18). Ai është shëlbimi për mëkatet e të gjithë botës (1 Gjonit 2: 2), duke thyer barrierën e armiqësisë që ekzistonte midis Zotit dhe njerëzve. Pasi të lirohet nga dënimi i Adamit, njeriu është në gjendje të bëjë vepra të mira, sepse ato bëhen vetëm kur dikush është në Zot (Is 26:12; Gjoni 3:21).

Nga ana tjetër, burrat pa Zot ekzistojnë pa shpresë në këtë botë, sepse ata janë si të papastrat dhe gjithçka që prodhojnë është e papastër. Nuk ka asnjë mënyrë që njeriu pa Zot të bëjë

mirë, sepse natyra e keqe prodhon vetëm të keqen “Por ne të gjithë jemi si të ndytët dhe të gjitha drejtësitë tona janë si leckë e ndyrë; dhe ne të gjithë thahemi si një gjethe dhe paudhësitë tona si një erë na marrin “ (Isa 64: 6).

Profeti Isaia në përshkrimin e gjendjes së popullit të tij, i krahasoi ata me:

- I papastri – Kur u bë i papastër populli i Izraelit? Kur të gjithë humbën dhe së bashku u bënë të papastër, domethënë të Adami, Ati i parë i njerëzimit (Ps 14: 3; Isa 43:27);
- Drejtësia si leckë të ndyra – Të gjitha veprat e drejtësisë të ndyra janë të krahaseshme me lecat e ndyra, të cilat nuk janë të përshtatshme për veshje. Megjithatë ishin fetare, veprat e popullit të Izraelit ishin vepra të paudhësisë, vepra të dhunës (Is 59: 6);
- Vyshket si gjethja – Nuk kishte shpresë për njerëzit e Izraelit, pasi gjethja kishte vdekur (Is 59:10);
- Paudhësitë janë si era – Asgjë nuk bëri Izraeli mund t'i çlironte nga kjo gjendje e tmerrshme, pasi paudhësia është e krahaseshme me erën që rrëmben fletën, domethënë njeriu nuk mund të heqë qafe zotin e mëkatit.

Krishti, në kohën e duhur, vdiq për të ligjtë. Qengji i Zotit është flijuar që nga themelimi i botës nga mëkatarët

“Sepse Krishti, ndërsa ne ishim akoma të dobët, vdiq në kohën e duhur për të pabesët” (Rom. 5: 6);

“Por Zoti e dëshmon dashurinë e tij për ne, në atë që Krishti vdiq për ne, ndërsa ne jemi akoma mëkatarë” (Rom. 5: 8).

Tani, Krishti vdiq për skllëvërit e mëkatit, dhe jo për ‘mëkatet’ që skllëvërit e mëkatit praktikojnë, siç e kuptoi Dr. Spurgeon.

Krishti vdiq për mëkatarët, prandaj ata që besojnë vdesin së

bashku me Të. Krishti vdiq për të gjithë në mënyrë që ata që janë gjallë të mos jetojnë më për veten e tyre, por më tepër të jetojnë për Atë që vdiq dhe u ringjall (2Ko 5:14).

Ata që janë ringjallur me Krishtin janë të sigurt, pasi:

- Ata janë në Krishtin;
- Ato janë Krijesa të reja;
- Gjërat e vjetra janë zhdukur;
- Gjithçka është bërë e re (2Ko 5:17).

Zoti u pajtua me Vetë ata që besojnë përmes Krishtit dhe u dha të gjallëve nga të vdekurit shërbimin e pajtimit (2 Kor. 15:18).

Të gjallët midis të vdekurve kanë ngelur me këshillën: mos e merrni hirin e Zotit kot (2 Kor. 6: 1). Zoti ju ka dëgjuar në një kohë të pranueshme, prandaj, si një instrument drejtësie të krishterëve u rekomandohet:

- Mos jepni skandal fare – Pse nuk duhet që të krishterët të japin skandal? Të shpëtohet? Jo! Që të mos censurohet ministria e pajtimit;
- Të jesh i rekomandueshëm në gjithçka – Në shumë durim, në pikëllime, në nevoja, në ankth, në kamxhikë, në trazira, në trazira, në punë, në vigjilje, në agjërime, në pastërti, në shkencë, në kohë të gjatë – vuajtje, në mirësi, në Frymën e Shenjtë, në dashuri të padrejtë, etj. (2Ko 6: 3-6).

Krishti u vra që nga themelimi i botës, madje edhe para se gjithë njerëzimi të bëhej një skllav i padrejtësisë për shkak të mosbindjes së një njeriu që mëkatoi: Adamit